

УЗАГАЛЬНЕННЯ практики розгляду малозначних справ судами першої та апеляційної інстанції

В. А. Кравець,
суддя Апеляційного суду міста Києва

А. І. Виноградова,
помічник судді

Узагальнення практики розгляду малозначних справ судами першої та апеляційної інстанції проведено на виконання листа Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду від 20 липня 2018 року.

15 грудня 2017 року набула чинності нова редакція Цивільного процесуального кодексу України згідно із Законом «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» № 2147-VIII від 3 жовтня 2017 року.

У зв'язку з наведеним вивчення та застосування положень нового ЦПК України, а особливо його новел, є вкрай важливим.

ЦПК містить чимало помітних нових процесуальних інструментів та правил, які заслуговують на увагу з точки зору практичного застосування. Однією з таких новацій є здійснення цивільного судочинства за правилами спрощеного позовного провадження, де важливе місце відведене так званому інституту «малозначних справ», який до цього ніколи не застосовувався в судовій практиці. Важливість його правильного застосування насамперед пов'язана з тим, що він підлягає застосуванню суда-

---

© *Кравець Валентина Аркадіївна* — суддя Апеляційного суду міста Києва

© *Виноградова Анастасія Іванівна* — помічник судді

ми усіх інстанцій і на всіх стадіях цивільного процесу незалежно один від одного.

ЦПК України в редакції 2017 року запроваджує нові інститути та поняття цивільного процесуального права, зокрема, «малозначні спори», «малозначні справи», «справи незначної складності». Усі ці поняття стосуються нової форми судового процесу — спрощеного провадження.

У сучасному законодавстві України поняття «малозначні спори» вперше з'явилося у Конституції України з прийняттям у 2016 році Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)». Так, стаття 131², яка гарантує надання професійної правничої допомоги адвокатурою, передбачає, що законом можуть бути визначені винятки щодо представництва в суді у трудових спорах, спорах щодо захисту соціальних прав, щодо виборів та референдумів, у малозначних спорах, а також стосовно представництва малолітніх чи неповнолітніх осіб та осіб, які визнані судом недієздатними чи дієздатність яких обмежена.

ЦПК України не містить чіткого визначення поняття «малозначні справи», такі справи є правовою категорією, яка підлягає застосуванню за певними правовими критеріями з дня набрання чинності нового ЦПК України. Визначення категорій малозначних справ наведено у частині шостій статті 19 ЦПК, яка розміщена у розділі ЦПК «Загальні положення». Вказане дає обґрунтовані підстави стверджувати, що законодавець мав на увазі певну властивість справи, яка відносить її до малозначної, незалежно від того, визнав її такою суд першої чи апеляційної інстанції. Особливостей щодо застосування Загальних положень ЦПК при перегляді судових рішень в апеляційному чи касаційному порядку ЦПК не містить.

Метою запровадження такої новації є розумне спрощення, ефективність, диференціація та прискорення процесу вирішення справ як в інтересах сторін правових конфліктів, так і судів, що дозволяє судовий розгляд певної категорії справ за коротшою процедурою порівняно із загальним порядком.

Відповідно до частини другої статті 19 ЦПК України цивільне судочинство здійснюється за правилами, передбаченими цим Кодексом, у порядку: 1) наказного провадження; 2) позовного провадження (загального або спрощеного); 3) окремого провадження. Таким чином, спрощене провадження є окремим видом позовного провадження та має похідний характер від загального позовного провадження. Це впливає з частини першої статті 279 ЦПК України, в якій зазначено, що розгляд справи у порядку спрощеного позовного провадження здійснюється судом за правилами, встановленими цим Кодексом для розгляду справи в порядку загального позовного провадження, з особливостями, визначеними у цій главі (Глава X Розділу III ЦПК України).

Спрощене позовне провадження призначене для розгляду малозначних справ, справ, що виникають із трудових відносин, справ незначної складності та інших справ, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи (частина четверта статті 19 ЦПК).

Так, ЦПК передбачає, що у порядку спрощеного позовного провадження розглядаються:

- 1) малозначні справи;
- 2) справи, що виникають з трудових відносин;
- 3) будь-які інші справи, за винятком деяких категорій (винятки окремо передбачені процесуальним законом).

У розумінні норм ЦПК України малозначними справами є:

1) справи, у яких ціна позову не перевищує 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб (у 2018 році це справи з ціною позову менше 176 200 грн., якщо заява, скарга подається до суду в період із 1 січня по 30 червня, менше 184 100 грн. — у період із 1 липня по 30 листопада та менше 192 100 грн. — у період із 1 до 31 грудня);

2) справи незначної складності, якщо малозначними їх визнав суд.

Частиною третьою статті 274 ЦПК України суду надано повноваження для того, щоб вирішити, чи розглядати справу в порядку спрощеного провадження, адже встановлено, що при вирішенні питання про розгляд справи в порядку спрощеного або загального позовного провадження суд враховує:

- 1) ціну позову;
- 2) значення справи для сторін;
- 3) обраний позивачем спосіб захисту;
- 4) категорію та складність справи;
- 5) обсяг та характер доказів у справі, в тому числі, чи потрібно у справі призначити експертизу, викликати свідків тощо;
- 6) кількість сторін та інших учасників справи;
- 7) чи становить розгляд справи значний суспільний інтерес;
- 8) думку сторін щодо необхідності розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження.

Водночас частиною четвертою статті 274 ЦПК України встановлено, що в порядку спрощеного позовного провадження не можуть бути розглянуті справи у спорах:

- 1) що виникають із сімейних відносин, крім спорів про стягнення аліментів та поділ майна подружжя;
- 2) щодо спадкування;
- 3) щодо приватизації державного житлового фонду;
- 4) щодо визнання необґрунтованими активів та їх витребування відповідно до глави 12 цього розділу;
- 5) в яких ціна позову перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;

б) інші вимоги, об'єднані з вимогами у спорах, вказаних у пунктах 1-5 цієї частини.

З огляду на наведене вирішення судом питань, пов'язаних із розглядом справи за критерієм малозначності спору, передбачає широкі дискреційні повноваження суду (судді), а тому на практиці виникають питання щодо віднесення справ до категорії малозначних.

Зокрема, цивільна справа із ціною позову понад 100 та менше, ніж 500 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, виходячи з пункту 2 частини шостої статті 19 ЦПК, є справою незначної складності, разом з тим є й малозначною. За такої юридичної конструкції наявна певна неузгодженість ужитих понять.

Зі структури норми статті 274 ЦПК убачається, що у спрощеному порядку розглядаються не лише малозначні справи, а й інші справи, які за відповідними критеріями можуть бути визнані малозначними.

Новела інституту малозначної справи не застосовується в главі «Апеляційне провадження», адже в частині першій статті 369 ЦПК йдеться про справи з ціною позову менше, ніж 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, крім тих, які не підлягають розгляду в порядку спрощеного позовного провадження (фактично малозначні у вузькому розумінні — пункту 1 частини шостої статті 19 ЦПК).

Далі за текстом ЦПК малозначні справи згадуються вже в контексті процесуального фільтра при касаційному оскарженні (частина третя статті 389 ЦПК України).

Якщо в статті 369 ЦПК йдеться про справи із ціною позову менше, ніж 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, крім тих, які не підлягають розгляду в порядку спрощеного позовного провадження, то в пункті 1 частині шостій статті 19 ЦПК — про ті, в яких ціна позову не перевищує 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб. Отже, незрозумілим залишається питання, чи може бути визнана апеляційним судом малозначною справа із ціною позову від 176 200 грн. до такої, що не перевищує 500 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Згідно зі статтею 277 ЦПК питання про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження суд вирішує в ухвалі про відкриття провадження. Утім не передбачено такої окремої процесуальної дії, як «віднесення справи до категорії малозначних». В ухвалі суд указує, за якими правилами позовного провадження (загального чи спрощеного) буде розглядатися справа (частина друга статті 187 ЦПК). Закон не зобов'язує вказувати на малозначність справи. Проте згідно з підпунктом «г» пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу рішення в таких справах може бути оскаржене в касаційному порядку, якщо «суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково».

Виходячи із системного аналізу положень ЦПК, можемо зробити висновок, що поняття «малозначні справи», вжите в пункті 1 частини першої статті 274 Кодексу, слід тлумачити у вузькому значенні як справи, в яких ціна позову не перевищує 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, адже в частині другій статті 277 ЦПК передбачено спеціальний порядок розгляду клопотань позивача про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження.

Хоча в статті 276 ЦПК не передбачено винятків, однак згідно з аналізом положень ЦПК можна зробити висновок, що для розгляду малозначної справи за пунктом 1 частини шостої статті 19 ЦПК, як і інших категорій справ, передбачених у частині першій статті 274 ЦПК, відповідне клопотання позивача не є обов'язковим. Для розгляду інших справ у порядку спрощеного позовного провадження, у тому числі малозначних у розумінні пункту 2 частини шостої статті 19 ЦПК), обов'язковим є клопотання позивача, яке має бути розглянуте судом за правилами частин другої—шостої статті 277 Кодексу.

За таких обставин неузгодженим є ставлення до малозначних справ незначної складності, адже згідно з частинами першою-другою статті 274 ЦПК в порядку спрощеного позовного провадження можуть бути розглянуті як малозначні, так і будь-які інші справи, за винятком тих, що зазначені в частині четвертій цієї статті.

Таким чином, малозначна справа є такою з огляду на безпосередню вказівку в правовій нормі, натомість справи незначної складності можуть бути малозначними, якщо суд дійде такого висновку за наявності відповідних умов, передбачених законом.

Виходячи з аналізу правил, встановлених процесуальним законом, щодо вирішення питання про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження (статті 19, 161, 184, 274-277 ЦПК), можна дійти наступних висновків.

У будь-якій справі на стадії вирішення питання про відкриття провадження суддя насамперед повинен перевірити, чи є ця справа малозначною або чи є підстави визнавати її такою. Таким чином, є справи малозначні в силу закону (з ціною позову менше 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб). Є справи, які не можуть бути розглянуті за правилами спрощеного позовного провадження. Це справи, що виникають із сімейних відносин, крім спорів про стягнення аліментів та поділ майна подружжя; щодо спадкування; щодо приватизації державного житлового фонду; щодо визнання необґрунтованими активів; в яких ціна позову перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб. Отже, в цих випадках судді достатньо перевірити ціну позову та/або належність справи до певної категорії. Особливості конкретної справи, її складність і значимість оцінки не потребують.

Якщо справа є малозначною за законом, то визнавати її такою судом немає необхідності. Достатнім буде констатувати ознаку малозначності справи в силу закону та відкрити провадження в малозначній справі для її розгляду в порядку спрощеного позовного провадження із цих підстав, зазначивши про них в ухвалі. Підставами розгляду такої справи в порядку спрощеного провадження є пункт 1 частини шостої статті 19 ЦПК України, п. 1 частини першої статті 274 ЦПК України.

Аналогічний висновок було зроблено в ухвалях Верховного Суду, зокрема, від 12 березня 2018 року в справі № 280/236/17, від 14 березня 2018 року в справі № 127/22669/17, у справі № 272/415/17.

Окрім того, суд також може визнати малозначною іншу справу, яка прямо не визначена у законі малозначною, але й не заборонена для розгляду в порядку спрощеного позовного провадження та має інші ознаки малозначності. Кожна така справа оцінюється суддею з точки зору можливості визнання її малозначною з огляду на її особливості, складність, значимість. Якщо суддя доходить висновку про визнання такої справи малозначною, доцільно зазначити про це в ухвалі, а також викласти відповідні мотиви та, як наслідок, відкрити провадження для розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження саме на тій підставі, що справа визнана судом малозначною (пункт 2 частини шостої статті 19 ЦПК, пункт 1 частини перша статті 274 ЦПК).

У цих двох випадках йдеться про розгляд малозначних справ. Тому правила про подання відповідачем заперечень проти розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження тут діяти не повинні.

Поряд із цим ЦПК дозволяє позивачу, який бажає скористатися перевагами спрощеного позовного провадження (передусім швидкістю вирішення справи), просити суд розглянути будь-яку справу в порядку саме цього виду провадження. Якщо наведені позивачем у клопотанні аргументи заслуговують на увагу, суд у процесуальному порядку запитує думку відповідача з приводу проведення розгляду справи в спрощеному провадженні. В результаті суддя, зваживши аргументи позивача «за» і заперечення відповідача «проти», вирішує клопотання позивача по суті.

Окремо законодавець виділив трудові спори, вочевидь з урахуванням норми статті 131² Конституції України, яка передбачає винятки щодо представництва в суді виключно адвокатом, зокрема у трудових спорах.

Відсутні перешкоди уважати малозначними трудові спори з вимогами як немайнового, так і майнового характеру, в яких ціна позову не перевищує 500 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб. З одного боку, доцільно стверджувати, що у спрощеному провадженні можуть бути розглянуті не лише малозначні справи, а й інші, визначені в части-

ні другій статті 274 ЦПК. З другого — усі ці інші справи підпадають під визначення, наведене в пункті 2 частини шостої статті 19 ЦПК.

У порядку спрощеного позовного провадження можуть розглядатися не лише малозначні справи, а й, наприклад, вирішуватися трудові спори. Проте, якщо ціна позову про захист трудових прав перевищує 500 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, такий спір не може бути розглянутий за цими правилами в силу пункту 5 частини четвертої статті 274 ЦПК. Якщо ціна позову є меншою або має немайновий характер, справа може бути віднесена судом до категорії малозначних на підставі критеріїв, визначених у пункті 2 частини шостої статті 19 ЦПК.

Резюмуючи, необхідно зазначити, що усі малозначні справи мають розглядатися в спрощеному позовному провадженні, проте не всі справи, які можуть розглядатися в порядку спрощеного провадження, є малозначними.

По-перше, віднесення справи до категорії малозначних дозволяє здійснювати представництво у суді особі, яка не є адвокатом. Якщо ж справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження, але не є за законом і не визнана судом малозначною, то представництво в суді повинен здійснювати адвокат.

По-друге, судові рішення у малозначних справах не підлягають оскарженню в касаційному порядку (з деякими винятками). Натомість процесуальний закон не містить обмеження на касаційне оскарження судових рішень, ухвалених у інших справах, що розглянуті у порядку спрощеного позовного провадження, але не є малозначними.

Отже, при вирішенні справ суддям слід зважати на серйозні правові наслідки кваліфікації справи як малозначної, а тому й розрізняти процесуальні підстави для розгляду справи в порядку спрощеного провадження — чи то пункт 1 частини першої статті 274 ЦПК (установлений факт малозначності справи або визнання її малозначною судом), чи то частина друга статті 274 ЦПК (будь-яка інша справа, якщо суд за клопотанням позивача дійде висновку про можливість її розгляду в спрощеному провадженні).

Таким чином, існує проблема з визначенням понять «малозначні спори», «малозначна справа» та їх класифікацією. Є також питання щодо співвідношення з поняттям «справа, яка підлягає розгляду в порядку спрощеного позовного провадження».

Є необхідність на практиці визначити критерії, відповідно до яких такий чинник, як малозначність, повинен бути оцінений об'єктивно.

Як свідчать дані Єдиного державного реєстру судових рішень (далі — ЄДРСР), а також відомості, надані Голосіївським, Шевченківським, Солом'янським, Святошинським та Деснянським районними судами міста Києва для підготовки узагальнення, показали активне застосування

судами першої та апеляційної інстанції спрощеного позовного провадження.

Так, апеляційний розгляд справ, апеляційне провадження у яких відкрито після 15 грудня 2017 року (набрання чинності новою редакцією ЦПК України), за апеляційними скаргами, поданими на рішення суду першої інстанції, які ухвалені до 15 грудня 2017 року суддями апеляційного суду, провадився в спрощеному провадженні відповідно до вимог процесуального закону, з дотриманням строків розгляду та у випадках касаційного оскарження рішення апеляційного суду. Верховним Судом було відмовлено у відкритті касаційного провадження з підстав того, що судові рішення у малозначній справі не підлягають касаційному оскарженню, випадки, передбачені пунктом 2 частини третьої статті 389 ЦПК України, відсутні, а отже, апеляційним судом правильно встановлено малозначність справи (757/49803/16-ц; 757/42938/15-ц; 760/19376/17; 755/12871/16-ц; 761/18716/17).

У переважній більшості до малозначних справ в силу закону (з ціною позову менше 100 розмірів прожиткового мінімуму) судді місцевих судів та апеляційного суду правильно відносять справи щодо: відшкодування шкоди за договорами обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів, стягнення в порядку регресу виплаченого страхового відшкодування; стягнення коштів за навчання з осіб, які навчалися за рахунок коштів Державного бюджету України; стягнення надмірно сплачених коштів (допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, допомога по безробіттю, допомога тимчасово переміщеним особам із зони проведення антитерористичної операції); стягнення заборгованості по оплаті житлово-комунальних послуг (оплата електричної енергії, гаряче та холодне водопостачання, централізоване опалення, телекомунікаційні послуги); стягнення заборгованості за кредитними договорами, стягнення заподіяної внаслідок ДТП матеріальної шкоди; стягнення пені за прострочення сплати аліментів (761/4214/18; 761/1140/18; 753/9225/16; 761/38586/16; 753/16516/16).

До малозначних справ незначної складності з ціною позову, що не перевищує п'ятиста розмірів прожиткового мінімуму, для працездатних осіб судді відносять справи щодо: стягнення заборгованості за договором позики; стягнення заборгованості за договорами банківського вкладу; стягнення заборгованості по сплаті аліментів; стягнення розміру виплаченого страхового відшкодування у порядку регресу; а також по кредитним зобов'язанням, при розгляді яких суддями переважно правильно враховуються вимоги частини третьої статті 274 ЦПК України, проте є випадки, коли суддями не було враховано ціну позову, яка значно перевищувала встановлену процесуальним законом граничну суму, також

поза увагою суддів залишалася необхідність призначення у справі експертизи (761/18945/18; 759/16047/17; 759/13849/15-ц; 759/11132/16-ц; 752/10395/17).

Частина постанов ухвалена у відкритому судовому засіданні з повідомленням учасників справи, однак справа була визнана судом малозначною.

При віднесенні справ незначної складності до категорії малозначних, у яких неможливо встановити ціну позову (немайнові спори), судді дотримуються вимог частини третьої статті 274 ЦПК України та оцінюють можливість визнати справу малозначною з огляду на її особливості, складність, значимість. Найбільш типовими справами даної категорії були справи щодо скасування обтяження нерухомого майна; про визнання особи такою, що втратила право користування житловим приміщенням та усунення перешкод у користуванні власністю шляхом виселення; про визнання особи такою, що втратила право користування житловим приміщенням та зняття з реєстраційного обліку; зміна договору найму житлового приміщення; про зобов'язання укласти договір; про визнання виконавчого напису таким, що не підлягає виконанню; про визнання договорів недійсними (752/8499/17-ц; 761/1893/18; 755/17459/16-ц; 754/16984/17; 761/2319/18).

Щодо розгляду малозначних справ, що становлять значний суспільний інтерес або мають виняткове значення для учасників справи, також справ, вирішення яких має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовної практики, то такі справи за звітній період у провадженні судів першої інстанції та апеляційного суду не перебували та не розглядалися, у зв'язку з чим відсутня можливість навести відповідні приклади.

Статтею 275 ЦПК України встановлено, що суд розглядає справи у порядку спрощеного провадження, але не більше шестидесяти днів з дня відкриття провадження у справі.

У переважній більшості судді дотримуються строків розгляду малозначних справ, випадки виходу за межі встановлених процесуальним законом строків пов'язані з надмірним навантаженням через незаповнення вакантних посад суддів.

Підстави для зупинення провадження у справі визначені статтями 251, 252 ЦПК України та є єдиними як для загального, так і для спрощеного провадження.

Найбільш типовими підставами для зупинення провадження у малозначних справах є необхідність вирішення заяв про відвід судді (-ів), зупинення провадження на підставі пункту 6 частини першої статті 251 ЦПК України до набрання законної сили судовим рішенням в іншій справі та відповідно до пункту 5 частини першої статті 252 ЦПК України

у випадку призначення судом експертизи (761/10847/17; 761/15722/18; 759/13849/15-ц; 752/8986/17; 752/26312/17).

Статистичні дані щодо загальної кількості розглянутих малозначних справ.

За період з 15 грудня 2017 року по 31 липня 2018 року в *Деснянському районному суді міста Києва* було розглянуто 4 325 цивільних справ, серед яких кількість малозначних справ становить 2 076. Відсоткове співвідношення розглянутих малозначних справ до загальної кількості розглянутих справ становить 48%.

За період з 01 січня 2018 року по 01 вересня 2018 року в *Шевченківському районному суді міста Києва* розглянуто цивільних справ 9 243, з яких в порядку спрощеного провадження розглянуто — 431, що становить 4,66% загальної кількості розглянутих справ; цивільних справ, у яких ціна позову не перевищує 100 розмірів прожиткового мінімуму, для працездатних осіб — 265; цивільних справ, у яких ціна позову не перевищує 500 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб — 21; цивільних справ, у яких не визначена ціна позову (немайнові справи) — 145. Надати статистичні дані щодо загальної кількості розглянутих саме малозначних справ, кількості справ незначної складності, які визнані судом малозначними, неможливо.

Станом на 30 серпня 2018 року *Святошинським районним судом міста Києва* розглянуто 242 справи, що належать до малозначних, та становлять 13,13 % у співвідношенні до загальної кількості розглянутих справ — 1 843. Із загальної кількості малозначних справ було розглянуто 168 справ, у яких ціна позову не перевищує 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб та 52 справи незначної складності, які визнані судом малозначними.

Формування статистичних даних щодо кількості розглянутих малозначних справ автоматизованою системою документообігу *Апеляційного суду міста Києва* наразі не передбачено, у зв'язку з чим така звітність Апеляційним судом не велася, як у *Голосіївському районному суді міста Києва* та *Солом'янському районному суді міста Києва*.

Отже, законодавцем недостатньо чітко вирішено питання щодо визначення справ малозначними. Насамперед можуть виникати суперечки у випадках, коли суми позовів будуть коливатися між 100 та 500 прожиткових мінімумів для працездатних осіб. Тому існує необхідність подальшого врегулювання даної прогалини цивільного процесуального законодавства стосовно визначення та розгляду малозначних справ, а також формування суддями досвіду для забезпечення справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду і вирішення цивільних справ.

Таким чином, задля недопущення помилок у застосуванні норм процесуального права існує нагальна необхідність у роз'ясненні та конкрети-

зації підходів, оціночних категорій і критеріїв для визначення малозначності справ та можливості розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження. Адже формування єдиної судової практики при застосуванні законодавства сприяє оперативності та ефективності розгляду справ, підвищує рівень захищеності прав і свобод громадян та їх довіри до суду.

Серед питань, які потребують роз'яснення Верховним Судом, слід виокремити такі.

1. Можливість розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження у разі неодноразового неотримання відповідачем (повернення поштового відправлення з відміткою «за закінченням терміну зберігання») ухвали про відкриття провадження у справі та призначення розгляду справи в порядку спрощеного провадження.

2. Чи потрібно зазначати в ухвалі суду про відкриття провадження по справі за правилами спрощеного провадження день судового засідання, якщо справа розглядається без участі сторін та чи може суд у такому випадку обмежувати участь сторін у справі у разі їх явки в судове засідання? Чи не є такі дії суду обмеженням права на доступ до правосуддя?

3. Підстави та доцільність ухвалення заочного рішення в межах розгляду цивільної справи в порядку спрощеного провадження без повідомлення учасників справи.

4. Щодо надання можливості представництва інтересів сторін у малозначних справах в апеляційній інстанції не адвокату.

5. Щодо можливості касаційного оскарження судових рішень апеляційного суду в справах, що виникають з трудових правовідносин.

6. У чому ще полягають критерії малозначності справ, окрім ціни позову та інших вимог процесуального закону?

7. Які дії суду в разі призначення справи до розгляду в спрощеному провадженні без виклику сторін після надходження клопотання від сторони про розгляд справи з викликом учасників справи?

8. Правом чи обов'язком суду є перехід із спрощеного в загальне позовне провадження у випадках, окрім передбачених частиною п'ятою статті 274 ЦПК України?

9. Які процесуальні дії судді у разі подачі відповідачем клопотання про призначення експертизи, клопотання про витребування/забезпечення позову та/або заяви про відвід судді (-ів)? Чи може в такому випадку головуючий суддя самостійно призначити справу в підготовчє засідання для вирішення заявлених клопотань з урахуванням вимог частини сьомої статті 277 ЦПК України?

10. Чи може суд за власною ініціативою при вирішенні питання про відкриття провадження у справі за відсутності відповідного клопотання позивача про розгляд справи у спрощеному провадженні відповідно до

частини першої статті 276 ЦПК України визначити справу малозначною і призначити її до розгляду в спрощеному позовному провадженні?

11. Який порядок визнання судом справи малозначною, якщо вона перевищує 100 прожиткових мінімумів для працездатних осіб?

12. Чи робить прийняття судом рішення про розгляд справи, ціна позову в якій перевищує 100 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, у спрощеному провадженні малозначною? У тому числі щодо інших справ, які не є справами незначної складності, для яких пріоритетним є швидке вирішення?

13. Які саме справи не підлягають касаційному оскарженню? Тільки ті, у яких ціна позову не перевищує 100 прожиткових мінімумів для працездатних осіб або будь-які інші справи, розглянуті у спрощеному провадженні?